

Kapitel 1

Carl Pedersen sidder på sengekanten. De bare fodsåler registrerer den uvante følelse af nøgent træ, mens hans ører opfanger den rungende lyd, som fraværet af gulvtæppe og gardiner har tilført soveværelset. På vej ned ad trappen glider hans øjne fra en dyb skramme i malingen over et gråsort håndaftryk til et par enlige søm, der stikker ud af væggen, omgivet af skarpt afgrænsede, hvide felter.

Det er så lidt, der skal til, før et hjem forvandles til en tom skal.

Ved foden af trappen standser han foran en lukket dør. Mettes værelse.

Han går ud i køkkenet og fylder elkedlen. Han vil have bacon, æg, hele baduljen, sådan som han og drengene har vænnet sig til søndag morgen, nu hvor der ikke er nogen, der ødelægger det hele ved at prædike kolesterol og fedtprocenter. Han åbner køleskabet. Glassene med rødbede, mayonnaise og marmelade er tømt, skyllet og leveret i glascontaineren, og han har ikke købt andet end en liter mælk hele ugen, så når flyttevognen er kørt i morgen tidlig, vil resten hurtigt kunne fyldes i en skraldepose.

Han har spurgt drengene, men det eneste, de ville have, var lidt køkkengrej til lejligheden. Ikke engang den bærbare hun fik den sidste jul, hun levede, er de interesserede i.

Tre år i dag. Ikke siden hun døde, men siden han kom hjem og fandt hende siddende i køkkenet med et forstenet udtryk i ansigtet. Cancer. Det tog hende næsten et år at dø, sådan rigtigt dø, men i princippet var det slut fra dag ét: Ingen kamp, ikke det mindste gran af raseri mod Gud, skæbnen eller sundhedsvesnet, bare et resigneret suk og så det tomme blik, der gav ham lyst til at sige ting, man bare ikke siger til en kræftramt.

Tre år, siden hun ophørte med at være kvinden i hans liv.

Og fordi han er sådan et kæmpefjols, er dette også dagen, hvor han skal tømme hendes arbejdsværelse. Holde hver eneste genstand mellem sine hænder og tage stilling: Smides ud eller gemmes?

Da Carls mobil ringer ved midnatstid, er alle søm hevet ud af væggene, fedt-fingrene fjernet og de værste skrammer dækket med indholdet af en bøtte maling, han har fundet i kælderen. Og ja, han ved godt, at de nye ejere sikkert river alle væggene ned, laver nyt køkken og får hele lortet slebet og malet af en flok underbetalte polske håndværkere, men det betyder alligevel noget. For ham. At det hus, han har lagt så mange kræfter i, ikke ligner et håndværkertilbud, når han smækker døren bag sig i morgen.

Døren til Mettes arbejdsværelse er stadig lukket, men han har i det mindste fundet ud af, hvorfor han har så svært ved at tage sig sammen til at åbne den, og hvis telefonen ikke havde ringet, ville han helt sikkert være gået i gang.

- Ja, det er Carl.

- Egelund her. Du må undskylde, jeg forstyrrer, nu hvor ...

Carl har et konstruktivt og fuldstændig ukompliceret forhold til chefen for Særlige Ressourcer i Nationalt Efterforskningscenter (NEC), men når det handler om de mere personlige sider af medarbejderplejen, er Egelund så knudret, at Carl har svært ved at holde masken.

- ... altså, jeg ved jo godt, du har fri de næste dage, men jeg syntes alligevel, jeg ville spørge dig.

- Okay?

- Der er fundet et lig i baggården bag natklubben Park på Østerbrogade. Det hører under Bellahøj, men Personfarlig Kriminalitet i København kører den, og Jesper Kolind har bedt om vores assistance. Det er en af spillerne fra BK At-las. Dræbt af et enkelt skud.

- Hvem?

- Ja, det er jo derfor, jeg ringer til dig. Er der ikke noget med, at du har trænet Alexander Karlsen og Daniel Kofoed, da de var drenge?

Alexander og Daniel. Nat og dag, og så alligevel uløseligt forbundet.

- Jo.

- Det er Daniel Kofoed.

Carl var sikker på, at Egelund ville sige Alexander, men nu ser han Daniel for sig: en spinkel, tolvårig knægt med alt for lange ben og et vilt, lyst hår, der altid hang ned foran øjnene, så det var et under, han overhovedet kunne se bolden.

- Og det er ikke et problem, at jeg kender ham?

- Det må du fortælle mig. Er det?

Carl synker.

- Jeg kendte ham, som man nu kender de knægte, man træner, men jeg har ikke set ham i årevis.

Det er ikke sandt, og allerede mens han siger ordene, ved han, at han er ved at begå en fejl. Ikke i forhold til Egelund, men i forhold til sig selv. Forudsætningen for at han overhovedet kan fungere i sit job, er hans evne til at se ofrene som objekter. Ja, de har engang været rigtige, levende mennesker, for nu at bruge et af Astas yndlingsudtryk, og selvfølgelig bliver han påvirket, når han møder de pårørende, men når det gælder offeret, er han eller hun altid bare en mental konstruktion; en løs sammenvævning af fragmenterede oplysninger og mere eller mindre vellignende fotografier, og uanset hvor længe han arbejder på en drabssag, føler han aldrig, at han kender offeret bedre, end han for eksempel kender George Clooney eller Ghita Nørby. Han kender Daniel Kofoed, eller rettere: Han kendte Daniel Kofoed.

Han rejser sig fra kanten af sofaen og går forbi Mettes værelse ud i køkkenet.

- Min helt klare vurdering er, at mit kendskab til Daniel kun vil være en fordel for efterforskningen. Jeg kører derind med det samme.

- Godt. Jeg har allerede talt med Asta, og hun spurgte, om jeg ikke kunne få dig til at samle hende op på hjørnet af Vennemindevej og Otto Mallings Gade.

- Otto Mallings Gade?

Det er jo der, Rasmus bor. Han troede, faren var drevet over, men fyren er åbenbart mere vedholdende, end Carl forestillede sig.

Kapitel 2

Carl krydser vejen og tjekker, at Asta er med.

Østerbrogade har været som en pulsåre gennem hele hans liv, og han må have passeret denne strækning mere end tusind gange, men nu får patruljevognenes hidsige blå blink den nyklassicistiske randbebyggelse omkring Østerbro Stadion til at virke lige så fremmedartet som en kulisse fra en science fiction-film.

Det er snart ti år siden, Carl blev hyret af Bagmandspolitiet til at hjælpe med efterforskningen af de mange selskabstømmersager og efterfølgende lod sig lokke til at skifte sit vellønnede revisorjob ud med et politiskilt, og han har aldrig fortrudt beslutningen – selv ikke da han måtte erkende, at man ikke kan hyre sygeplejersker til at passe sin døende kone døgnet rundt på en politikommissærløn – men lige i dette øjeblik virker det fuldstændig absurd, at han virkelig er en efterforsker på vej til et drabssted.

Derinde bag de hvide mure ligger Daniel Kofoed.

Politiinspektør Jesper Kolind står ved indgangen til Park, omringet af journalister og fotografer, og Carl ved, at han straks burde melde deres ankomst, men han sætter kursen direkte mod den brede port. Det her skal overstås så hurtigt som muligt.

Baggården er en mørk lomme af ukendt territorium: På tre sider lukker stadionbygningerne sig om pladsen, men længst væk fra porten, hvor gården åbner sig mod stadion, kan Carl lige netop skimte en bueskytte i bronze, som han vagt husker fra barndommens atletikstævner. Ellers er der intet velkendt over den aflange firkant af brosten, hvor blå og grønne affaldscontainere står opmarcheret langs de pudsede mure, og han undrer sig over, at han aldrig har kastet så meget som et blik herind, når han er gået forbi.

Til højre for porten, lige når man kommer ind i selve gården, står et par mennesker i hvide dragter bøjet ind over en krop, der ligger på jorden.

Daniel.

Han ligger på ryggen med hovedet drejet en smule til venstre og armene ned langs siden. Først tror Carl, at hans hoved hviler på et klæde af en art, og da det går op for ham, at det er Daniels blod, der har samlet sig på og mellem brostenene, er han lige ved at vende om og gå sin vej, men det er for sent nu: Han har set det, og intet vil nogensinde kunne slette billedet fra hans hukommelse.

Han fokuserer på Daniels sneakers, der er mørkeblå med et stort, grønt N på siden, indtil han har bekæmpet impulsen til at flygte.

Et sted i Daniels pande, lige under det plyssede hår, er der et mørkt hul, som er så lille, at Carl har svært ved at forestille sig, at det kan udgøre forskellen mellem at være og ikke at være. Han kæmper med at forene synet med de billeder af den levende Daniel Kofoed, der begynder at dukke op i hans hoved: Daniel og Emil på bagsædet af bilen på vej til en kamp. Daniel og Alexander, der sidder grinende på bænken i køkkenet hjemme i Kildevældsgade, mens Emil står ved komfuret og hjælper Mette med at lave pandekager. Blikket i Daniels øjne, da han fortæller om tilbuddet fra BK Atlas.

Det var dengang, dette er nu. Det er sådan, han må skelne, sådan han må holde tingene adskilt inde i sit hoved. Det er ikke anderledes end med Mette: Han har bygget en dæmning, der skal sørge for, at den person, hun blev i den sidste tid, ikke siver tilbage i tiden og forurener minderne om alt det, de havde sammen, dengang han kun *troede*, at han kendte hende. Engang var Daniel en glad dreng, der spillede fodbold og spiste pandekager, nu er han offer i en drabssag, og Carls eneste opgave er at finde den, der lavede det lille, mørke hul.

Asta står og taler med retsmedicineren. Hun hader retsmedicinere. Faktisk hader hun alt, der har med sygdom, død og hospitaler at gøre, men lige nu lader hun til at være dybt optaget af retsmedicinerens beskrivelse af offerets blodtab, og da hun stiller et spørgsmål om blodets størkningsgrad, går det op for Carl, at hun gør det for hans skyld. Han fortalte hende i bilen, at det er første gang, han skal

efterforske drabet på en person, han har kendt i live, og nu står hun helt bevidst og holder retsmedicineren hen, så Carl kan få et øjeblik alene til at vænne sig til tanken om, at hans søns barndomsven er død. Han nikker til Asta som tak, og hun svarer med et af sine hurtige, reservede smil.

Carl vender sig om mod retsmedicineren:

- Likvidering?

Manden i den hvide overtræksdragt trækker på skuldrene.

- Robert Strand er på vej herind, så jeg vil lade ham om at gætte på gerningsmandens motiver, men offeret er dræbt af et enkelt skud, affyret på klos hold, så det kunne godt have karakter af likvidering.

- Carl?

Jesper Kolind står i porten, en mørk silhuet med Østerbrogades gadebelysning og patruljevognenes flakkende, blå lys som baggrund. Han er vel det, Mette ville have kaldt "en flot mand". Middelhøjde og veltrænet med tykt, mørkt hår, som er strøget tilbage med et eller andet klistret, så han kommer til at fremstå en smule mere Don Juan-agtig, end Carl bryder sig om.

Carl bemærker, at Kolind spærrer øjnene op ved synet af Asta, men det er hverken hendes høje, slanke krop eller det markerede ansigt under knolden af lyst hår, der tiltrækker sig politiinspektørens opmærksomhed. Det er den røde T-shirt med de tre gule prikker.

- Bevar Christiania?

Kolind ryster på hovedet.

- Hvad du laver og tænker i dit privatliv rager ikke mig, og normalt vil jeg skide på, hvordan mine folk går klædt, men det der gider jeg ikke gå og glo på.

Carl holder vejret. Over de sidste måneder har Asta glimtvis afsløret et temperament, der står i en vis kontrast til hendes blide ydre, men hun smiler til Kolind og siger:

- Undskyld. Jeg var ikke hjemme, da jeg blev ringet op, så jeg havde ikke mulighed for at skifte, men jeg noterer mig, at politiske statements ikke er mere

velkomne her end i Særlige Ressourcer. Hvis du vil have det, kan jeg godt vende vrangen udad?

Kolind kniber øjnene lidt sammen, som om han forsøger at afgøre, om Asta er sarkastisk, hvilket Carl ikke er i tvivl om. Til sidst ryster han på hovedet. Carl trykker Kolinds hånd og glæder sig over, at forholdet mellem Asta og Rasmus i det mindste ikke er så seriøst, at hun har skiftetøj liggende i hans lejlighed.

- Det er første gang, jeg beder om assistance fra Særlige Ressourcer, men jeg har hørt, at du og dit team er ret skarpe, når det handler om motiv og gerningsmandsprofilering.

- Robert Strand er vel uden sammenligning den mest kompetente, vi har på området herhjemme, svarer Carl. - Han arbejder normalt kun for NEC på freelancebasis, men han har taget et barselsvikariat for min souschef, så han har været fast mand på holdet siden september sidste år.

- Godt. Jeg har tænkt mig at lave den klassiske organisering med teams, hvor jeg blander folk fra min afdeling og Bellahøj, og hvis I tre har et godt samarbejde, vil jeg ikke splitte jer op. I kommer til at operere på tværs af de andre teams, og I skal udelukkende fokusere på at finde et muligt motiv og udarbejde en gerningsmandsprofil.

- Det lyder fornuftigt.

- Er der noget med, at du også har et computergeni i din gruppe?

- Rasmus Neergaard?

Kolind nikker.

- Vi får formentlig brug for at trække en del på NECs datafolk, og jeg vil gerne have ham til at møde ude i Glostrup i morgen og sætte et hold sammen af de allerbedste, de har.

- Det sørger jeg for.

- Godt. Så lad os komme i gang. Liget blev fundet klokken 23.21 af en af bartenderne fra natklubben, som skulle ud med affald. Ingen har meldt sig som

vidner til selve drabet, men der sidder en flok meget chokerede festdeltagere derinde og venter lige nu. Det bliver Allan Rokkedahl fra min afdeling, der får ansvaret for at kortlægge, hvad der er sket inde på Park i løbet af aftenen, men han har været på familiebesøg i Århus og kan først være her om et par timer, så jeg vil bede dig om at organisere de indledende afhøringer. Du kan få Jens Agerskov fra Bellahøj, og så finder jeg et par assistenter, der kan hjælpe jer.

- Hvad med underretning? siger Carl.

Han ser for sig, at han går op ad den smalle havegang på Sorrentovej for at ringe på Louise og Frank Kofoeds dør. Selv i hans fantasi ryster hånden så meget, at han ikke kan ramme dørklokken. De vil undre sig over, hvad han laver der midt om natten, og når han fortæller, hvad der er sket, vil de ikke tro ham. Hvordan skulle de kunne det?

Han protesterer ikke, da Jesper Kolind svarer, at han vil sende krisepsykologen Nils Jarner derud med en betjent.